

ДІЯ 1

В салоні Марі, ефектна блондинка, накриває святковий стіл на чотири особи. Дзвонить мобільний телефон.

Вона відповідає.

Марі (люб'язно): Алло..? (Роздратовано) Ні, на жаль, це не П'єр. Це Марі, його дружина... Ви дзвоните на мій мобільний... Чи я можу переказати йому повідомлення..? Чудово... Ні, ні, нічого...

*Вона повертається до своєї справи, трохи збуджена.
Знов дзвонить її телефон.*

Марі (ще більш роздратовано): Так..? (Люб'язно) А, привіт, Жероме... Так, все добре... Я тобі говорила, що я кинула палити..? Ну, від сьогоднішнього ранку... Ні, я не вагітна, не хвилюйся, просто я викурювала дві пачки на день. З теперішньою ціною на сигарети я підрахувала, що за рік зможу поїхати на сафарі в Кенію. Якщо ж протримаюсь лише тиждень, то зможу собі купити оранжеву картку на дві зони. В будь-якому разі сьогодні я вже зекономила на велику банку «Нутели»... Правда, не думала, що це буде так важко. Але що поробиш? Тепер навіть на кладовищі не можна палити... У П'єра все добре. Чекає кращих часів... Ні, йдеться про мою роботу... О, пробач, мушу тебе покинути, бо в мене м'ясо з чорносливом згорить. Дзвони. Чао...

Марі відкладає телефон, принохується та занепокоєно дивиться в зал.

Марі: Здається, чути газ..?

Виходить до кухні.

Насвистуючи, входить П'єр, чоловік інтелігентного вигляду. Він знімає плащ, сідає на диван та починає гортати газету, на першій сторінці якої великими літерами заголовок «Чи мобільний телефон канцерогенний?»

Повертається Марі. Він поспіхом відкладає газету та робить сумне обличчя.

Марі (весело): Привіт!

П'єр (похмуро): Привіт...

Марі (побачивши його настрій): Щось не так?

П'єр: Мене звільняють...

Марі: Звільняють! Чому?

П'єр: Зміна місцезнаходження...

Марі: О Боже... Мені шкода...

Він вмощується на дивані.

П'єр (патетично): Скажи, ти мене не покинеш?

Марі обіймає його, щоб заспокоїти.

Марі: Про що ти говориш? Я ж працюю! Слухай, я щойно кинула палити. Якщо економити, ти зможеш працювати частково... А якщо треба затягнути пасок, то затягнемо пасок. (Кладе руку на живіт) Я не буду їсти «Нутели»...

П'єр (продовжуючи): Я не хочу тебе обтяжувати, ти знаєш... Краще з усім покінчити...

Марі: Не говори дурниць... Ми ж подружжя, П'єр! В горі і в радості! Добре, радість буде пізніше... це неподобство, що вони вас отак переводять, навіть не попередивши...

П'єр: Ну, знаєш, тепер... З цією глобалізацією...

Марі: Однак... Переносити Національну бібліотеку... Але куди вони її подінуть? Це ж така велика будівля...

П'єр: До Китаю... Все запакують і перевезуть в індустріальну зону в передмісті Кантона. Вже почали розбирати башту...

Марі (з жахом): Вау!?

П'єр: Так...

Марі: Але що китайці будуть робити з цими книжками? Вони ж в них нічого не зрозуміють. Вони навіть не зможуть їх розкласти за алфавітом...

П'єр: Вся французька література буде автоматично перекладена на есперанто, потім відцифрована й відправлена в ве-

личезний центральний комп'ютер у вигляді пагоди. Звичайно, щоб мати доступ до даних, треба буде сплатити абонемент, як за «Канал плюс». Натомість папір буде перероблений. Це дозволить хоча б не винищувати останні гектари евкаліптового лісу, який ще залишився в Китаї. (Зітхаючи) Зрештою, якщо моя жертва дозволить врятувати кілька панд...

Марі (зовсім пригнічена): Не може бути...

П'єр намагається зберегти серйозний вигляд, але потім здається.

П'єр: Звичайно ж ні! Ти насправді повірила в таку нісенітницю?

Марі (розгнівано, але й з полегшенням): Не треба так жартувати...

П'єр: Справді, зараз не час мені втрачати роботу. Вона непогано оплачується... і в мене є можливість писати... До речі, в мене для тебе є гарна новина. «Конфіденційне видавництво» погодилося надрукувати мою п'єсу!

Марі (вдає ентузіазм): «Конфіденційне видавництво»... Чудово!

П'єр: Щоправда, за рахунок автора... Мені треба продати мінімум чотири тисячі примірників, щоб оплатити витрати на видання. Чотири тисячі швидко розійдуться, так?

Марі: Поміж твоїми та моїми батьками... Якщо кожний візьме по тисячі!

П'єр потирає руки із задоволеною посмішкою.

П'єр: Добре, будемо їсти? Сьогодні ввечері «Стрип-покер»...

Марі: Ти хочеш грати у стрип-покер удвох?

П'єр: «Стрип-покер» — це реаліті-шоу на телебаченні, ти ж знаєш!

Марі: Ні...

П'єр: Запрошують подружжя. Кожного разу, коли хтось з них вважає, що краще не відповідати на питання, яке йому ставить інший, треба зняти якусь одяжину!

Марі (зітхаючи): Не розумію, як ти можеш дивитись такий ідіотизм...

П'єр: Послухай... Сьогодні ж фінал!

Марі: Фінал чи ні, сьогодні це неможливо...

П'єр: Телевізор зламався?

Марі: Ні... Але ти не зможеш цього дивитись...

П'єр: Ти мене позбавляєш телевізора?

П'єр помічає стіл, накритий на чотирьох.

П'єр: Тільки не кажи мені, що запросила своїх батьків?

Марі: Сусідів.

П'єр: Сусідів? Вони ж місяць, як переїхали...

Марі: Нових сусідів!

П'єр: Нових сусідів? Але ми їх не знаємо!

Марі: Ото ж бо й воно. Я зустріла сусідку, коли виносила сміття, й подумала, що це буде приводом для знайомства.

П'єр: Навіщо?

Марі: Так, щоб познайомитись.

П'єр: Навіщо з ними знайомитись?

Марі: Завжди добре знати сусідів... Можна їх про щось попросити...

П'єр: Попросити...? Про що?

Марі: Не знаю... Підлити квіти, коли немає вдома...

П'єр: Єдину рослину, що була в моєму кабінеті, з'їв твій кіт минулої неділі, поки ми обідали в твоїх батьків.

Марі: Саме так! Якщо б був хтось, щоб нагодувати kota, він би не з'їв твоєї рослини... Зачекай, щось я цілий день не бачила kota, це дивно...

П'єр зітхає.

П'єр (занепокоєно): Вони мають дітей?

Марі: Здається, трюх...

П'єр: Тільки не кажи, що ти їх також запросила?

Марі: Їм, напевно, схочеться побути вдома. *(Іронічно)* Щоб не пропустити фіналу «Стрип-покера».

П'єр: Не сип мені сіль на рани.

Марі: Це ж зовсім поруч...

П'єр: Ти мені не казала про сусідів навпроти?

Марі: Сусіди навпроти покінчили з життям пів року тому! Пам'ятаєш всі ці пожежні машини серед ночі, фари, сирени?

П'єр: Ні...

Марі: А я так, вони мене розбудили. З того часу мені сняться кошмари... Вони відкрили газ... Цілий будинок ледь не вибухнув...

П'єр: На жаль, є люди, які зовсім не думають про інших. А чому вони так разом пішли з життя?

Марі: Хто знає... Можливо, в той вечір не було нічого цікавого по телевізору... Можливо, якщо б їх запросили...

П'єр: Не кажи, що ти запросила сусідів на обід, щоб не почуватися винною в разі, якщо вони вирішать покінчити з життям саме сьогодні ввечері..?

Марі: Дивно, сьогодні тобі дзвонили багато разів на мій мобільний...

П'єр: Так, пробач, не знаю, що сталося з моїм. Тому я залишив твій номер на мій автовідповідач у бюро. На випадок, якщо якийсь продюсер захоче зі мною зв'язатися стосовно моєї п'єси. Краще мені бути завжди на зв'язку, ти ж розумієш?

Марі: Номер мого мобільного? Чи не простіше просто купити собі новий?

П'єр: Знаєш, зрештою, я подумав, що можна добре жити без мобільного.

Марі: Так, коли під рукою є жінка-телефоністка...

П'єр: Послухай, ти намагаєшся кинути палити, а я намагаюсь обійтися без мобільного. Побачимо, хто довше витримає.

Марі (безнадійно): Так, але я не прошу тебе курити мої сигарети замість мене!

П'єр знов заглиблюється в читання газети, на якій глядачі можуть бачити тільки великі літери. Марі роздратовано дивиться на нього.

Марі: Може, підеш перевдягнутись перед їх приходом?

П'єр: Кого?

Марі: Сусідів!

П'єр: Так, дійсно. Я про них зовсім забув.

П'єр збирається йти перевдягнутися.

Марі: А я піду подивлюсь, чи плита не згасла. Трохи чути газ?

П'єр знижує плечима та виходить. Марі також на хвилинку виходить і повертається з двома пляшками та келихами, щоб підготувати аперитив. Через хвилину повертається П'єр в напрочуд дивному костюмі.

Марі: Ти вдягнув піжаму?

П'єр: Це не піжама! Це... інтер'єрний спортивний костюм.

Марі: А взуття, це ж домашні капці?

П'єр: Послухай, якщо треба бути ближчим з сусідами, краще одразу почуватися зручно, ні..?

Марі: Уяви собі, що він приходять в костюмі та краватці, а вона в вечірній сукні... Я їх не попередила, що це вечірка в піжамі...

Він виходить, зітхаючи. Вона далі накриває на стіл. П'єр повертається у більш пристойному одязі.

П'єр: А так добре?

Марі: Добре...

П'єр переглядає пошту на журнальному столику.

П'єр: «Авансцена», «Театральне видавництво», «Південні акти»...

Вона зацікавлено дивиться на нього.

П'єр: На жаль, це жарт... *(Переглядає знову)* Франс Телеком, Електроенергетична компанія, Центральна компанія водопостачання... *(Зітхає)*

Марі: Пошта, мабуть, ще страйкує. Тому це мінімум, що вони обслуговують, тільки квитанції...

Дзвонить мобільний телефон Марі, вона відповідає.

Марі: Так..? *(З підкресленою лоб'язністю)* Ні, це телефоністка, не кладіть слухавки, я вас з'єдную *(Нервово протягує йому телефон)* Твій приятель Патрік...

Він бере телефон, ніби нічого не сталося.

П'єр: Так, привіт, Патріку... Як справи... Давно... Вівторок? Послухай, чому б ні... Але це треба обговорити з Марі. Вона зайнята. Подзвониш мені завтра? Мене не буде вдома, але спробуй на мобільний.

Роздратовано дивиться на Марі.

П'єр: Добре, бувай, Патріку...

Кладе слухавку.

П'єр: Дістав!

Марі: Чого він хотів?

П'єр: Запрошує нас на вечерю у вівторок. Це уродини його дружини...

Марі: Я думала, він твій найкращий друг..?

П'єр: Не люблю уродин... Я ж його не запрошую на твої?

Марі: Треба ще пам'ятати, коли вони...

П'єр: Ні, мені насправді спокійніше без мобільного. Ну і де ж ці сусіди? Адже вони не можуть застрягти в корку, якщо живуть навпроти!

Марі: Поруч...

П'єр: Справді, їм навіть не треба переходити вулицю!

Марі: Добре, зараз щойно дев'ята...

П'єр: В цей час ми вже зазвичай вечеряємо. Я хочу їсти. *(Здивовано)*. Особливо, коли так смачно пахне. *(Недовіжливо)* Що ти нам приготувала?

Марі *(гордо)*: Свинину з чорносливом. Я взяла рецепт із журналу «Сучасна жінка».

П'єр: Угу... Не знаю, чи зараз саме той момент, коли треба експериментувати, але добре... Я навіть не знаю, як цих людей звати...

Марі: Вона Селін, а він, здається, Жак...

П'єр: Так ви вже знайомі... А як їх прізвище?

Марі: Не пам'ятаю. Як назва прального порошку.

П'єр: Персіл? *(Марі заперечує)* Бонукс? Візір? Адже не Ґала?

Марі: Аріель! *(Непевнено)* Чи Маріель...

П'єр: То Маріель чи Аріель?

Марі: Я не знаю. Вона сказала «Мадамаріель»... Побачимо... Хіба це важливо?

П'єр: Трохи. Тому що, якщо Аріель, твоя свинина з чорносливом... Але вони можуть їсти чорнослив, це дуже добре для травлення...

Марі *(пригнічено)*: А я навіть про це не подумала...

П'єр: Так... Коли запрошуєш людей, яких не знаєш...

Марі: Так, але як я могла думати? Жак і Селін, це не...

П'єр: Не всі мусульмани називаються Мухамедами.

Марі: То ти думаєш, що вони мусульмани..?

П'єр: Ну добре, то буде свинина з чорносливом, так?

Марі: Може, вони невіруючі...

П'єр: Тобі варто було б подумати про заморожену піцу... Краще вегетаріанську...

Дзвонять в двері. Марі в паніці.